

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ POPULAR

Any XII. Núm. 547.

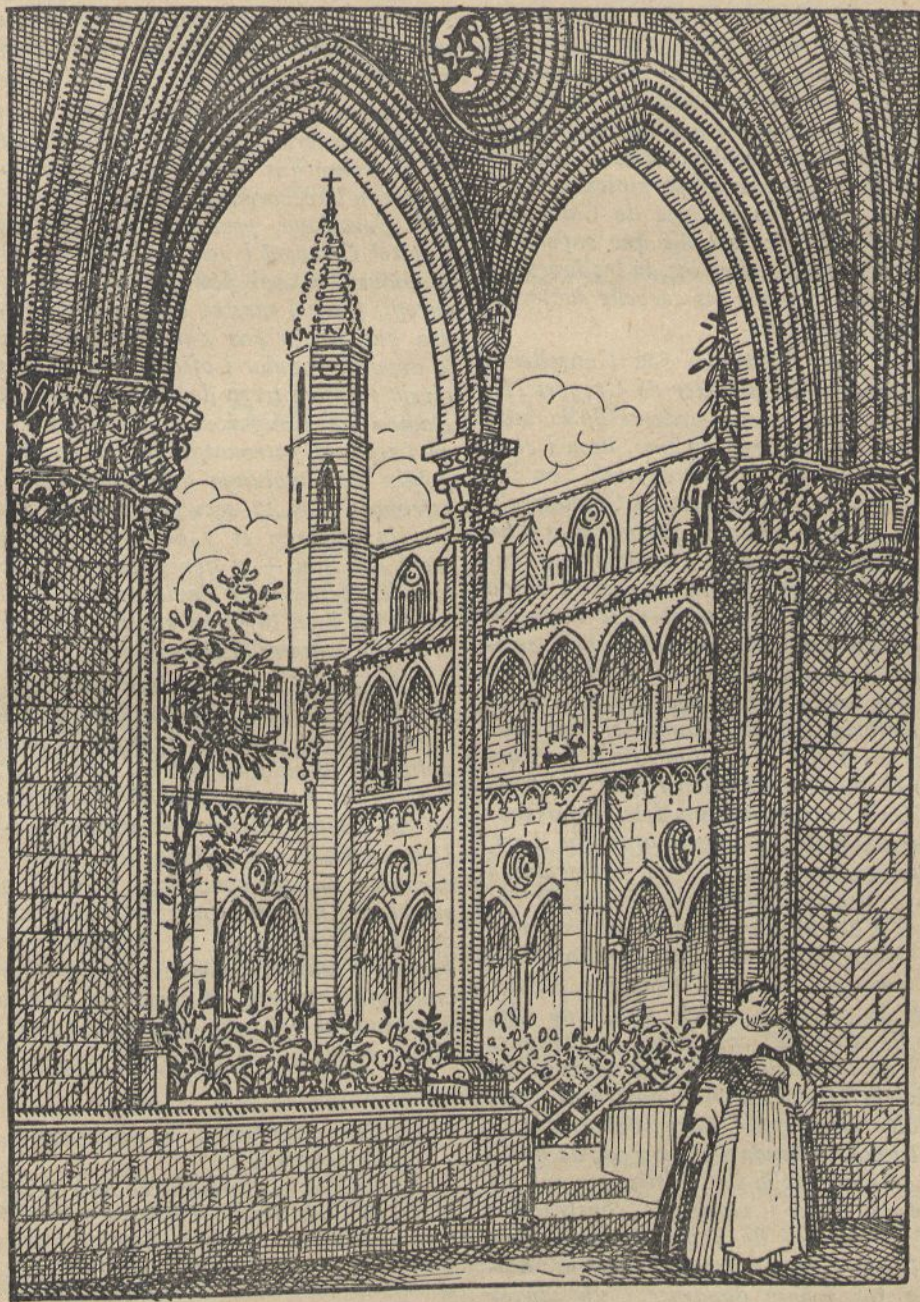
Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

23 de gener 1932

Redacció: Portaferrissa, 13 bis
Tèlèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Tèlèfon 17605 - BARCELONA

Claustre i església de l'antic Convent Dominicà de Santa Caterina (Barcelona)
on s'hostatjà fins a llur incendi vandàlic i destrucció (1835 i 1837) el cos
de Sant Ramon de Penyafort, que es venera actualment a la Catedral.

(Dibuix de Joaquim Renart)

La festa de Sant Ramon de Penyafort

El dibuix d'En Joaquim Renart que exorna la plana frontal és una nota d'elegia. Record de tristesa que dona especial color a la diada del gran Sant de Catalunya, festa melangiosa com un somriure de malalt, perquè la penosa resurrecció del seu culte i del record i veneració de les seves despulles és el lentíssim re-venir d'una antiga popularitat i entusiasme, que pels trontolls històrics moguts pels vents d'impietat, havien arribat a extingir-se d'una manera total. S'apagà en absolut tota llum al costat del cos venerable de Sant Ramon de Penyafort en el seu sepulcre de la Seu, i aquest abandó de la ciutat fou un dels efectes de la desolació màxima que el nostre dibuix d'avui eloqüentment deplora: la destrucció del monestir de Santa Caterina. L'enderroc del casal gloriós que fou la seu i la tomba de Sant Ramon de Penyafort, el casal que resistí sis centúries d'història, però no aguantà ni el foc de les turbes amotinades de 1835 ni el picot laïcista de 1837, desplomant-se i desfent-se en runa i polsaguera, en una etapa sinistra de les que van omplir de ruïnes la història de Catalunya i d'Espanya, erupció del volcà satànic que superposa i acosta a les destruccions aquelles les de les laves infernals de 1909 i 1931 i les que els cervells subterranis encara preparen i cogiten.

La memòria del gran Sant que fou Conseller i Confès del Rei Jaume I i Penitencier de Gregori IX, mestre de teologia moral, mestre general de la orde dominicana, compilador del dret canònic, llum i seny dels diferents estaments de la nostra terra "en l'època de la formació de la nacionalitat de Catalunya", com recorda el Dr. Torras i Bages, que per més d'un aspecte tant s'hi assembla, aquella memòria que tant hauria de commoure el nostre poble, va i anirà unida sempre més a la tragèdia irreparable del monestir desaparegut de Santa Caterina, incendiat pels anticlericals i suprimit i derrocat després per raons hipòcrites d'Estat, fet també vergonyós que taca sense remei la nostra història. Aquest dibuix del bon amic Renart, ve a ésser un trellat de la litografia d'En Parcerisas, que és amb els croquis d'En Rigalt (1) i els apunts lineals d'En Casademunt, un dels poquíssims testimonis gràfics d'aquell monument grandios d'art, de religió i d'història que, mercès als volterians i francmaçons, els petrolers i desamortitzadors de l'època, Barcelona i Catalunya perderen per sempre. Aquella cèlebre litografia, i la seva parellona del claustre, també arrassat, de Sant Francesc d'Asís, documentaven no fa gaire un article erudit de Mn. Josep Sanabre a El Matí (2) com notes sarcàstiques de la sinceritat i de l'eficàcia de l'Estat custodi del patrimoni artístic de l'Església. El claustre de Sant Francesc, admirable joiell gòtic florit, del qual avui ja ni el nom ni el solar romanen (3), era cos de guàrdia de milicians, prenunci de la sort tristíssima que esperava a la pietosa, bella i venerable construcció: l'amiquilament. I el claustre de Santa Caterina, l'escenari mateix del nostre dibuix frontal, era marc d'una disputa entre dos frares dominics i un senyor amb mangala i copalta: és el comissari de l'Estat que procedeix a la incautació. La incautació que fou la primera de les peripècies i alternatives que finalitzaren

amb l'incendi vandàlic de la nit de Sant Jaume, i la demolició posterior i venda en pública subhasta dels materials...

Salvat d'aquella destrucció i oprobi el cos de Sant Ramon de Penyafort, fou traslladat a la Catedral, i anys després sepultat en l'actual sarcòfag, procedent també i rescatat per uns bons patricis, del monestir de Santa Caterina. Però el culte no es salvà, i la memòria popular anà extingint-se. Sinó que és tan viva la força de la tradició, que un cremallot morent basta a vegades per a encendre una llàntia, i una llàntia reviscolada pot reencendre tota una lluminària. Una sola dona, àvia o pagesa insignificant, salvarà d'irremeiable obscuritat una cançó, una dansa: una sola ànima pietosa pot ressuscitar un esplendorós culte.

Nostres il·lustres amics Mn. Josep Sanabre en aquest número, i el canonge Dr. Josep M. Llovera, en el sermó que enguany es dirà a l'ofici de la Seu, evocaran la recordança d'aquell culte esplendorós amb què Barcelona, presidida pel seu Ajuntament, pel Capítol Catedral i per la Comunitat Dominicana, obsequiaven al qui fou patró de la ciutat, capitular egregi, frare i mestre de l'orde de Predicadors. Caldrà que pas a pas s'arribi altra vegada a vivificar la devoció popular i oficial vers un Sant al qual l'Església i nostra terra deuen tantíssim, vers aquell Sant Ramon de Penyafort viu encara en la cançó, viu en l'especial patronatge dels advocats, viu en alguns pobles de Catalunya que conserven, sense haver-se estroncat mai, la secular remembrança (hi ha llocs que la celebren el 7 de gener, dia veritable de la mort del Sant — 7 gener 1275 —), però que Barcelona col·lectivament havia arribat a oblidar, deixant en el cel i en la terra sense conversa un amic i un protector admirabilíssim.

El silenci i l'abandó han passat, i al voltant del sepulcre del Sant cremen tot l'any llànties i ciris, i enguany la paraula sagrada sonarà per primera volta per saludar-lo d'a la vora. Ço que no es pot aixecar ni desvetllar és el cenobi dominicà aniquilat de Santa Caterina. A menys que — el poder de Déu no faria ressorgir-lo de la pols? — altres generacions i millors condicions político-socials executesin el que hom ha concebut, l'ideal de la reconstrucció, la reconstitució, en el solar que avui ocupa el prosaïc i antipàtic mercat, de l'antiga "catedral dels convents", la nau, el cloquer i el claustre de Santa Caterina, al bell mig dels barris "de Ribera" de la ciutat vella.

(1) CATALUNYA SOCIAL, n. 448, 18 gener 1930

(2) 15 novembre 1931

(3) El nom de Dormitori de Sant Francesc, últim vestigi del pas del Seràfic Patriarca per la ciutat nostra, ha estat substituït pel de Josep Anselm Clavé. L'edifici provisional del Parc d'Enginyers al centre del qual verdejaven uns arbres que eren tal volta els de l'antic convent franciscà, ha cedit el lloc al grandios casal del Govern Militar coronat per estàtues que en res recorden les glorioses tradicions ciutadanes i culturals d'aquell indret que petjaren els peus descalços del Poverello.

* * *

Per si aquest número, que s'enllestirà divendres, arribés a temps a recordar-ho, fem avinent que el dissabte, dia 23, a les vuit del matí, es dirà la missa de comunió a la capella del Sant, essent-hi convidats els redactors, lectors i amics de CATALUNYA SOCIAL. A dos quarts d'onze es cantarà l'Ofici solemne, per la capella de música de la Catedral que dirigeix el Mestre Sancho Marraco, amb sermó pel Rvnd. Dr. Josep M. Llovera, canonge, i a les cinc de la tarda es resarà el Sant Rosari, pregant-se l'assistència a tots o bé a alguns d'aquests pietosos actes.

* * *

Mercès al zel i munificència del Canonge possessor de la capella de Sant Ramon de Penyafor, Dr. D. Joan Moreno, han seguit les obres de restauració i embelliment de l'altar i el sepulcre, com es pot apreciar, havent-se variat la col·locació de l'estàtua jacent, per tal de facilitar els moviments del celebrant.

En terra davant de l'altar s'ha emplaçat l'enterrament del qui fou bisbe d'aquesta diòcesi, Dr. D. Ramon Guillaumet, el cos del qual fou traslladat a

n'aquella darrera estada el dia 17 de juliol de 1931. Una llosa esculpida amb un fris i una inscripció llatina clou la sepultura (4), (5).

R. R.

(4) Boletín Oficial Eclesiástico del Bisbat de Barcelona. (V. El Matí 15 septembre 1931)

(5) A propòsit del nostre sant cal remarcar l'article Documents inèdits sobre Sant Ramon de Penyafor per L. F. a Vida Cristiana. Any XVIII, n. 150-151, Apòstols i Assumpta. MCMXXXI

Per Sant Ramon de Penyafor

Donatius últimament rebuts:

D'un Vicari	1 ptes.
De "Un Raimon de Barcelona"	5 "
De P. C. de S.	25 "
De F. M. Y.	25 "

Mercès grandíssimes i que Sant Ramon de Penyafor beneeixi a tots els devots i els recompensi i augmenti la caritat, i a tots ens illumini.

Treballarem en va...?

Arreu de la nostra terra es nota avui un redreçament formidable dins la vida pública i especialment en un dels seus aspectes: la vida política. Hom s'ha adonat de què ja és hora que els interessos altíssims de la nostra espiritualitat, i amb ells el patrimoni de civilització que tenim, no restin relegats a la mà dels polítics i dels vividors d'ofici, i constitueix un fet molt consolador de veure com arreu els ciutadans es disposen a lluitar pel bé comú.

Nous partits polítics? No és cosa nostra l'escatir-ne la conveniència. Poden constituir-se nous agrupaments polítics i poden transformar-se els que ara existeixen adaptant-se, com és lògic, a les noves necessitats del temps. Nous problemes porten noves necessitats i noves necessitats suposen també noves actuacions. A Catalunya, fins ara, no havíem escatit gaire cosa més, durant vint-i-cinc anys, que el problema català i certs problemes econòmics. Ara es necessita quelcom més; i no resultaria adequat al moment aquell agrupament polític que deixés de banda els problemes fondíssims referents a la nostra espiritualitat, a la conservació de la família cristiana, a l'escola, a la relació entre Església i Estat, etc.

Repetim que no és cosa nostra averiguar si aquest talent d'adaptació el tindran els partits polítics catalans; el temps ho dirà. Però sí que volem fer, per en-

davant, un advertiment que ens sembla d'una evidència actualíssima. I és el de què cap partit ni agrupament polític que vulgui estar a to amb les necessitats del moment pot deixar de fer acció social, ja que cap partit no es pot allunyar del problema social estrictament dit. L'individualisme eixorc de la Revolució francesa va rompre tots els lligams col·lectius i va deixar el feble amb la llibertat d'ésser aplastat pel fort. Els principis liberals es traduïren en el camp econòmic en el manchesterianisme i l'escola clàssica, l'únic predicat dels quals era el de guarir els mals de la llibertat amb la llibertat mateixa. Però com que aquest guariment no va aparèixer enlloc i es va veure clarament que l'únic que la llibertat absoluta produïa en el món econòmic era el dret de la fam per part de la majoria, llavors començaren les exigències socialistes i vingué el marxisme a corroborar els dictats ètics del programa cristià. I és un fet evident que, sense que la iniciativa i la llibertat de moviments deixin de tenir tot el respecte que cal com a primer motor de tota economia social, la reconstitució de la societat a base d'estaments professionals s'imposa cada vegada més; així com és evident que en aquest moviment reconstuctor només hi haurà, al final, dos principis en lluita: el socialista (amb les seves diverses variacions) i el cristià; obeint a una interpretació materialista o a

una concepció espiritualista de la història, respectivament.

Aquest és el fet fonamental de la societat d'avui. I davant el mateix, hi ha cap partit polític que pugui callar? Pot existir avui un partit polític sense programa social? No, evidentment; i adverteixi's que al dir programa social no n'hi ha prou amb el principi de què s'admet tota reforma social sempre que no destrueixi l'economia del país (principi merament negatiu) sinó que s'imposa un programa social amb bases positives, veritablement reestructuradores i afirmatives.

Situada així la qüestió, dins la nostra Catalunya, només hi ha dues posicions acceptables d'acord amb els fets i la història: la posició cristiana, és a dir, la reconstitució de la societat damunt les bases de la nostra civilització espiritualista (posició cristiana que, naturalment, ha d'ésser posició catòlica), i la posició so-

cialista, fonamentada en el més abstrús i anticristià materialisme. Els dictats de la política han d'obeir, doncs, als principis de l'acció social, i aquestes només poden derivar de la total acció catòlica... En altres termes, podem formular la següent equació:

Política igual a Acció Social;

Acció Social igual a Acció Catòlica.

Tot el que no sigui això equivaldrà a estiragassar la vida de partits destinats a morir en breu termini i a impedir conclusions necessàries com pot endevinar l'esperit més poc subtil.

Sempre, però ara més que mai, ens vénen a la ploma les paraules del salmista: "Endebades treballaran els qui tractin d'edificar la ciutat sense l'ajut del Senyor..." I si mai aquest programa sintètic no ha fallat, consideri's que menys pot fallar avui en què els fets mateixos del camp contrari ens el presenten com d'una necessitat urgent i absoluta.

Janot el Caparrut

PER JORDI ARNAU

III

Les trampes de la Laieta

D'ençà de la primera Comunió d'En Janot que la Laieta se sentia lloca. Fins llavors le seva vida s'havia escorregut tranquil·la i sense cap mena d'encaixament, suportant amb una certa complacència les exagerades moixaines que el seu pare i la seva mare li dedicaven, fent-la més criatura que no era en l'interior del seu esperit. Ara, però, ja tenia un problema i una vocació, el d'arreglar la manera de viure d'En Janot. Era una qüestió que ella se l'havia trobat sense buscar-la, l'havia encarrilat sortosament i es considerava amb vocació d'acabar.

És per això que sovint se la veia seguir pels patis del mas Pujol examinant una a una totes les dependències i quadres i casetes que hi abocaven llurs portes i portetes. Sabeu que li ballava pel cap? Cercar per allí una caseta, per xica que fos, per instal·lar-hi el seu protegit, i dar-li alguna mena de feina adaptada a les seves migrades facultats. Als baixos de la mateixa casa pairal hi tenien el seu menjador i dormitori els tres mossos de la casa. Entre ells En Janot no s'hi trobaria bé. Estava acostumat a una vida solitària, no podia gairebé parlar, seria entre aquells galifardeus el sac dels cops i el blanc de pesades brometes.

Al bell costat de la casa hi havia una construcció arribada que constava de baixos i una golfa, que tenia l'aire d'haver estat alçada per habitació d'algun pastor o carreter. Actualment, trets tots els envans, quedaven els baixos formats per dues peces regulars que es comunicaven i servien de galliners, com les golfes eren el magatzem del gra i del sagó. La Laieta cada dia hi feia dues o tres visites, prenia mides, ti-

rava ratlles i després es quedava pensativa com si cerqués la solució d'algun problema geomètric. Un dia l'hi trobà la mare, i li va preguntar:

— Què hi has perdut aquí qui t'hi veig venir gaire bé cada dia?

— Mireu, mare, què estava pensant. És una idea que fa temps que em ronda pel cervell. Jo voldria cambra per les meves coses, amb una tauleta i un armari. Estic mirant si d'aquí podria sortir. Veu? Partint aquesta peça amb un envà quedaria aïllat un bon quarto que tindria prop de vint pams en quadro. He pres les mides. Ben enrajolat i ben enblanquinat de parets i sostre seria una saleta clara, bufona i assolellada. I obrint aquí una porteta quedaria comunicada amb la llar.

— Ja t'entenc. La vols per fer-hi una exposició de les teves nines.

— I del nin i del ninot.

— I portar-hi a jugar les amiguetes?

— Oi que sí, mare?

— No sé si el pare es voldrà gastar els diners.

— Ja he preguntat al mestre de cases el què costaria. M'ha dit que cent duros tot plegat, i jo ja en tinc seixanta i quaranta que en quedaria a deure i els aniria pagant de mica en mica...

— Bé, noia; el pare dirà.

— És que m'ho voldria fer jo de la meua bossa, sap? Tot és cosa meua.

La mare es va enternir i el pare encara més. El pare ho volia pagar tot; però la Laieta replicava:

— És que jo, sap? vull tenir per mi com una caseta que pugui dir que és ben meua.

— Vaja, trapacera!, que vols fugir de casa? I quins aires de pubilla que cries.

— Que sí! Que sí! Que sí! Ha d'ésser així. I si no ploraré.

— Bé, pleguem. No l'hi savia aquest genit. Com que l'hem contemplada tant!

— Deixeu-me fer: ja veureu com n'estaran contents.

— Dit. Ara vingui el mestre de cases i tu faràs de directora.

Ja la tenim tractant amb el paleta com una mestressa.

— Hi posarem mosaic hidràulic?

— No, Ramon, rajoleta quadrada blanca i negra. Les parets i el sostre enguixats ben blancs. El pintor m'hi farà una faixa negra. Les vigues de blau.

— Així no cal pintor, jo mateix li faré.

— Aquí una porteta de fusta de pi barniçada al natural.

— Ja m'entendré amb el fuster.

— Aquí al davant que donguin al pati una porta i una finestra al costat.

— Això ja ho trobaré a les golfes de quan vam desfer la pallissa. No caldrà fer-ho.

— Aquí, part de fora, arrambat a la porta un pedrisset.

Amb quinze dies tot va quedar llest.

El pare li va preguntar:

— Quins mobles hi vols? Quan vols estrenar la caseta?

La Laieta no responia.

— Que no t'ha quedat bé?

— Sí, pare; no em renyi; els he enganyat.

I dient aquestes paraules es va llençar plorant al coll del seu pare.

— Però què tens, filla meva? Explica't... Diastre de criatura! què li agafa!

— Perdoni'm, pare; no em renyi; és que no hi puc fer més; li tinc de demanar una cosa i tinc por que em digui que no.

— Bé; prou llàgrimes; seu i parlem del que vulguis.

Devia ésser que les llàgrimes eren més fictícies

que altra cosa, que tot seguit es va posar serena i malviatge si se li coneixia als ulls que hagués plorat.

— Si vostè m'ho permet començo. En Janot Caparrut...

— Ba! ja en tenia por que es tractés d'això.

— Així no el trobaré desprevingut. Ja fa dies que En Janot m'escura els galliners, ens neteja el pati, i dona menjar a l'aviram i als conills. I ho fa que Déu n'hi dó. Em sembla que s'hi guanya un jornal. Què li sembla, pare?

— Als jornalers els donem tres pessetes de jornal. Potser sí que ell s'en guanyarà una.

— I jo de dirigir-lo i vigilar-lo i ensenyar-lo?

— Vaja, la nena; quines sortides. Fes-li el jornal tu mateixa.

— No li vull regatejar. Vostè mateix senyali el jornal; no poso sinó una condició: el que sigui ha d'ésser amb casa franca.

— Què dius? A on? Ficar-lo a casa aquell totxo d'home?

— Li daré la caseta que m'ha pagat per a mi. És el nino o el ninot que m'han dut els Reis enguany.

El pare va botre de la cadira sobresaltat, se'n va anar a l'entrada i va començar a contar una i moltes vegades quantes passes hi havia d'un cap a l'altre. El front arrugat, els ulls llampants, aquella tos nerviosa, aquell mig somriure de tragèdia...

I aquí teniu l'acabament. En Janot Caparrut instal·lat a la seva caseta que ja coneixeu. Un llit, un armari i dues cadires fou el seu mobiliari. Penjat a la paret, a la capçalera del llit, un quadret de la Mare de Déu del Carme. I cada vespre quan se'n va al llit En Janot agenollat a terra amb els ulls guaitant la imatge i obrint i tancant la bocassa dient: *na... na... na*. Se'l sent de la llar de la casa pairal estant. I la Laieta més trempada que mai, com una lloca que li han nascut els pollets.

Barcelona i Sant Ramon de Penyafort

JOSEP SANABRE, Prev.

Les ciutats cristianes sempre havien considerat com un dels seus més grans honors la possessió dels cossos sants, ja fossin dels que havien donat la vida en defensa de la Fe cristiana, o dels que, després d'una vida santa, meresqueren ésser glorificats. Com que l'anomenada d'una ciutat estava en proporció de la riquesa d'aquest tresor, no planyien sacrificis ni passos per la seva possessió. Un cos sant, del qual sovint arrencava el nom de la ciutat, era com la primera pedra, damunt la qual s'alçava la població.

Barcelona tingué també els seus cossos sants, venerats i volguts com les seves més preuades joies, com ens ho diu el que, al visitar-la algun personatge, els consellers i capitulars encarregats de fer els honors a l'hoste, l'acompanyaven a visitar els sepulcres dels cossos sants guardats en el primer temple de la ciutat, que eren santa Eulàlia i sant Olaguer.

Per tot això no ha de sorprendre que la ciutat hagués venerat d'una manera tant preferent el cos

d'aquell sant, llum, honor i glòria de Barcelona, com es deia als consellers de la ciutat comptal en lletra enviada des de Roma.

El desig de veure en els altars el nostre sant, fou unànim per part de la ciutat i per aquest motiu la causa de la canonització no fou instada solament pels seus germans, els dominics, sinó amb la més gran insistència per part dels consellers de la ciutat. Alguns centenars de lletres, algunes interessantíssimes, hi ha guardades en l'arxiu de la ciutat, unes enviades i altres rebudes, des del segle XII fins al XVII, testimoni totes elles de l'interès posat per la ciutat per aconseguir la seva canonització.

A reis, papes, embaixadors, homes influents en la cort del rei i del Papa acudiren repetides vegades i durant molts anys perquè intercedissin en l'èxit d'aquelles gestions. L'any 1456 els consellers ja dirigiren una carta al Papa en la que després de descriure els grans mèrits i les extraordinàries virtuts de fra

Raimond de Penyafort "flexibus genibus, sinceris ac devotis humiliter supplicamus affectibus, quatenus ipsum fratrem Raymundum de Penafort in choro beatorum a Domino inefabili sanctificatione susceptum, canonizare et sanctorum cathalogo distribuere dignetur, ut devotis laudibus extollatur..."

Aquells homes, sovint mirats en les despeses, no paraven esment en les quantioses que importaven tots aquells tràmits.

Totes aquestes gestions feren els consellers, en nom de la ciutat, amb entusiasme i perseverància durant segles malgrat la poca simpatia que el Consell de cent tenia per a l'orde Dominicana, per quant la consideraven un suport de la Inquisició, d'aquell tribunal considerat per les nostres corporacions públiques, Consell de cent i Generalitat, com un instrument polític del rei.

La declaració oficial de la canonització, aconseguida l'any 1602, fou un aconeixement popular sense precedents. La ciutat, al veure satisfeta una aspiració alimentada durant tants anys, volgué celebrar-ho en forma no superada. Rebuda tan joiosa nova, la notificaren immediatament al rei i principals personatges de la Cort, igualment que a tots els bisbes de Catalunya i a les més importants poblacions catalanes.

La ciutat, informada per endavant de la nova que anava a arribar, havia ja apuntat el programa de festes a desplegar des del primer moment. En copiarem alguns dels acords:

"Encontinent que es tinga lo avís per lletra de sa magestat, que lo papa ha canonitzat a sant Ramon de Penyafort se fasia per la Seu una professó, cantant en ella lo Te Deum laudamus en la qual sa senyoria anirà vestit de pontifical ab dos assistents, y en comensant lo Te Deum repicaran totes les campanes axí de la Seu com de les parrochies y monestirs de la present ciutat... Fassen venir tots los musichs així ministrils, trompetes, com també los de violas, rabaquets y los demás que es trobaràn en ciutat y en galeres; y axí mateix deliberaran que en la mateixa nit se fasien en los dos campanàs de la Seu les alimaries que se acostumen de fer en la vigilia de Sant Pere apostol, y que al sendemà se fasia una molt solemne y pomposa profesó... y que tres dies arreu se fassian alimaries per los campanars de las iglesias parrochiales y monestirs, torres y altres parts altas que los senyors consellers conixeràn convinga, posant en los campanars la música que es pora haver; y que axí be tota la artilleria se trague fora y sia parada per la muralla de mar com es de costum en vingudes de persones reals, i que cada hu dels tres dies tota la artilleria despari per tres vegades, ço es matí, a migdie y al toch de la oració. E que es procura també que los consols de la Lonja fassien alimaries los matexos tres dies en la Lonja. E que es procure que en la professó se aporta alguna reliquia del sant per a major honra sua y devotió del poble. E que no resmenys la ciutat fasia una llantia de plata del pes que aparexerà al concell de cent, la qual sia posada en la capella davant lo cors sant per a que creme allí perpetuament die y nit, consignant-hi la renda necessaria per al oli que serà menester."

Fou tan intensa l'alegria de la ciutat que s'expandí pobles enllà. Durant el període de festes no solament desfilaren davant el sepulcre les parròquies, monestirs i carrers de Barcelona, sinó que també la majoria de les poblacions de la costa de Llevant i baix Vallès, i

pla de Llobregat, que en forma de romeria vingueren a Barcelona per a rendir culte al sant que no solament venerava Barcelona sinó també bona part de Catalunya.

Una de les corporacions que més cooperà a l'entusiasme d'aquelles diades fou el col·legi de juristes, el qual a més, volgué deixar un record del goig tingut per aquella canonització, entregant a la manera com havia fet la ciutat, una llantia de plata que perpètuament cremaria a compte d'ella.

En el llibre de Deliberacions de la ciutat, de 1662, s'hi trobà un testimoni que diu:

"Lo dits magnífics consellers y consell a instantia y petició dels col·legi dels juristes e o doctors en drets de la present ciutat de Barcelona, los quals han presentada una lantia de plata al sepulcre y capella del gloriós y benaventurat sanct Ramon de Penyafort, y desigen que dita lantia sie dotada de una renda competent y perpetua per a que puga cremar de nit y de dia fent assó dits consellers y consell a cautela ab decret dels honorables regent la vegueria y ballia de Barcelona, s'atuyren y ordenaren, que qualsevol doctor o doctors en drets canonic o civil qui per temps en lo esdevenidor per los magnífics consellers, veguer y balle qui vuy son y seràn per avant elegits y nomenats per als officis y carrechs de prior de la cort del veguer y balle de Barcelona y de consellers de prior, hagen y sien tinguts y obligats pagar perpetuament cascun anys vuyt liures moneda barcelonesa al prior y convent de sancta Catherina del orde de Predicadors de la present ciutat per al oli de dita lantia, la qual dits prior y convent hagen de fer cremar de nit y de dia, es a saber, lo que seràn elegits en lo carrech de prior de ditas corts sinch liures anuals y los que seràn elegits en consellers de prior sexanta sous."

El que s'ha passat llargues hores saturant-se, tot llegint la documentació d'aquells segles, de l'ambient d'aquells temps i s'ha donat compte de la veneració que tot el poble des de l'infant fins a l'home públic, rendia als sants mestres, no pot menys de sentir-se avergonyit de l'oblit en què la generació present i les del segle passat deixaren als nostres intercessors davant de Déu.

Aquestes generacions n'han fet una mica massa. Aquell cos sant, honor de la Barcelona cristiana, que un dia rebia contínuament honor de tota la ciutat, completament oblidat i no en un lloc amagat, sinó en la nostra Seu. Sortosament aquests darrers anys, gràcies a les campanyes de l'eminent escriptor En Ramon Rucabado, la ciutat amb molta pausa retorna a recordar-se d'aquell sant, glòria de la nostra església i de la nostra Pàtria.

Tots tenim culpa d'aquesta indiferència i tots hem de procurar esmenar-la. Nosaltres hem pensat moltes vegades que ha estat una llàstima que la Barcelona catòlica, que durant aquests darrers cents anys ha alçat tantes esglésies noves no n'hagi dedicat una a Sant Ramon, com ho és l'oblit en què ha tingut aquell altre varó just, a qui tant deu l'Església i Catalunya, Sant Olaguer. Segurament que no trobaríem cap ciutat cristiana de la importància de Barcelona que hagi tractat amb tanta indiferència els seus sants.

Bé està que siguem devots dels sants que l'Església canonitzi de nou, però sense oblidar aquells compatricis nostres que segles enrera merescueren el mateix honor.

Un sant, un sant!

PER R. RUCABADO

Molts diuen: un cabdill! Jo dic: un sant! És més fàcil demanar un cabdill per a seguir, que un sant per a imitar. Però el trasbals polític, social, ètic, ideològic i de costums és tan greu i tan profund i agita capes tan pregones de l'esperit i remou arrels tan en-dinzades en terra, que tota demanda i tota aspiració i tota fórmula són superficials i vanes, són sense eficàcia ni virtut. És complert el triomf del naturalisme a totes les esferes, i com que la natura és el regne dels instints i la hegemonia de la matèria, els instints més incults i primaris de l'home surten enfora sense control de la consciència ni adaptació a la vida social. I el bull de les passions menys nobles, venjança homicida, rebellió nihilista, impietat rabiosa, voluptat desenfrenada, cobejança i robatori sense fre ni escrúpols, s'empara de les multituds i dels seus dirigents havent primer corromput el cor i el cervell de grans sectors de la societat, devastada per l'esclat d'un cinisme universal, culte del mal en tots els ordres, i a tots els estaments. Culte al mal sense contenció ni defensa en les muralles conservadores, llargament esquerdades pel mateix naturalisme que les ha buidat per dintre i falsificat. És l'hora del sobrenatural, perquè el naturalisme tendeix a la seva pròpia destrucció. La davallada del naturalisme, veritable toboggan d'idees, fets i costums, en vertiginós descens no pot ésser aturada per mitjans naturals, per bons i ben intencionats que siguin, sinó per una mà provident i sobrenatural, visiblement sobrenatural, la mà de Déu, moguda per un home sobrenatural, moguda per un sant.

Si la crisi mundial d'idees i costums és tan paorosa pels enemics terribles i potents que sotjen la civilització, els quals es condensen en el Comunisme, síntesi de totes les energies destructives, tràgicament triomfant en un país del món, Rússia, des del qual amenacen el món sencer (però enemic que no esgota pas encara les possibilitats del mal, perquè darrera d'ell vé l'Anarquisme, i mesurats pels seus cànons, els soviets són assajos tímids), si els horitzons són plom i cendra pel costat de la tempesta revolucionària, sobre de tota ponderació ha d'ésser l'esverament i el pànic dels sincers cristians, si consideren que contra les negres nuvolades les legions defensores de l'ordre social són classes venudes i donades a tots els goigs; són corruptores del poble per l'exemple i pel lucre industrial.

Calculeu només que la bandera oposada, l'anticitutat de Moscó, és avui dia New York, o bé Xicago, o bé Hollywood, les capitals burgeses que donen el to al món occidental, de la influència corruptora de les quals ningú no escapa, perquè la marca del cine, que és la marca del Dòlar està posada fins damunt de l'esquena dels creuats (1). "Tot el poder als soviets!", l'exclamació incendiària de Lenin i de Trotsky que desencadenà la tempesta en l'Orient, té un ressò a l'Occident: "Tot el poder al Dòlar", "tot el poder al Film", i els Sense-Déu de Rússia treballen paral·lels als *sense moral* de la gran indústria cinematogràfica, entrenadora i excitadora de tot mal sentiment, escola i exaltació dels criminals. És que s'identifiquen i assimilen els fills de les dues concepcions materialistes de la vida, la revolucionària i la paganitzant. El pistoler anarquista de Barcelona, engendrat per les doctrines de convulsió, fa exacta-

ment el mateix que el *gangster*, el pistoler de Xicago, engendrat pel negoci brut, el contraban, l'alcohol i les pel·lícules. El sacerdocí del culte a Satàn i el sacerdocí del culte a la Pesseta acaben en els mateixos abominables rites de sang.

Les dues follies es mengen al món, i la profilàxia contra la tirania socialista no la veu la major part de la gent sinó en una altra tirania, no que implanti austerament el regne de l'equitat i l'ordre, sinó que sigui la garantia de pau per a totes les corrupcions i les orgies. La dictadura del Soviet es combatuda per la dictadura del Casino, que alena en molts anomenats defensors de l'ordre públic. Però ben cert que no és pas l'hegemonia de l'*A B C* ço que interessa i somriu als qui estem condolguets per l'hegemonia de la *Soli*.

L'escena és més negra encara si de l'angoixa universal, es passen els ulls per les nostres coses pròximes i estimades. El món i la carn senyoregen el món, i tot ho cremen i calciguen, però llur acció és silenciosa mentre no arriba l'amo, mentre no arriba el Dimoni, que és el senyor de la carn i del món. Quan ve el Dimoni, llavors la Carn i el Món s'aixequen i esvaloten. És el cas d'Espanya, on els tres enemics de l'ànima estan movilitzats en peu de guerra, i és el cas, oh dolor, de Catalunya, d'aquesta pàtria nostra de la qual no ha pogut la veu d'un Papa elogiar la pietat com quan ha dit de Bascònia allò que per mil anys ha omplert aquella gent d'orgull nobilíssim: *piùssima vasconum gens*. La nostra terra passa pel ludi-bri màxim de veure arborar, lliure aparentment, la senyera gloriosa del nostre Estat històric, arborada per gent que es fa una consigna i una tasca de trepitjar, esmicolar i profanar totes les nostres tradicions, destruint furiosament com en uns "Jocs Florals del Maligne" la Pàtria, la Fe i l'Amor, deixant pesadament sentir sobre la nostra vida colectiva la guerra anticristiana de les sectes ocultes i l'amenaça constant del pistoler, negació de llibertat i dignitat ciutadana, engrapant amb la cara tapada i l'arma infernal als dits, els ressorts del govern que hauria d'ésser autònom. Per vergonya i punició dels pecats del nostre poble hem vist des del nostre palau presidencial fer l'apologia d'aquell qui entre nosaltres és més semblant a l'Anticrist, el professor dinamiter llibertari Ferrer Guàrdia, encarnació de tota impietat, i acabem de veure sota el signe d'aquest inhumà pedagog, patró abominable dels imprevistos *consejlers* (?) de nostra cultura, estrenar-se en els nostres novíssims establiments docents les pràctiques immoralistes que són al programa de l'escola ultrarevolucionària que els amics de la Rússia Soviètica es fan un deure de propagar pel món. En resum, la vergonya, la impietat, l'anarquisme, no la llibertat sinó l'argolla reblada, a les societats secretes i al poder de les tenebres. I l'ensorrada i la derrota de la fe, del seny i la moral del nostre poble.

Si només un sant, o la gent santa poden salvar el món, com es salvarà Espanya, i especialment, com es salvarà Catalunya sense una brotada de santedat? Convé un sant que parli de Déu, que acosti Déu, que en mig del naturalisme que àdhuc a la gent dretura intoxica, fent-la esperar i confiar només que en mitjans naturals, recordi que sense Déu res no po-

dem. Un sant que restauri l'Esperança i que sigui correu de la Providència. Un sant que surti pels carrers i prediqui als rics i als pobres, perquè jo no hi crec en l'apostasia només que de les masses; quan apostaten les masses és que ja han apostatat les seleccions, quan se'n van els pobres és que els rics ja n'eren fora.

Un sant que vagi per les places i pels tramvies i les botigues i el tren, i a tot arreu parli de Déu, en parlament públic i en conversa privada; que restableixi Déu per les fàbriques i els mítings i les conferències i si convé als cinemes i als teatres, un sant que porti Déu, si convé, al sindicat i a la taverna. Un sant sense armes, que ensenyi la gran valentia i la gran innocència i la gran pau edificadora del desarmat. Un sant que restauri el gust cristià de la pau, de la pau obstinada i la pobresa.

Si de nosaltres depengués, dibuixaríem un sant per al nostre poble. Però això despèn de Déu. Qui ens pot privar, però, d'ésser una mica sants, cadascú de nosaltres? Qui ens privarà de predicar una mica, de fer una mica de penitència, una mica d'austeritat, una mica d'humilitat, i sobretot qui ens impedirà la més santa activitat de totes, una mica mica d'oració?

Aquests i altres semblants discursos em vénen a la boca en la diada de Sant Ramon de Penyafort, l'home

essencial a nostra terra el segle XIII, el record del qual ha d'ésser essencial a nostra terra el segle XX. Hi ha una manera d'ésser sants, i és l'acostar-nos a un sant tant com poguéssim. Cap altre sant dels nostres com ell que visqué la glòria màxima de la nostra nació pot des del cel comprendre la nostra actual passió tristíssima. Ningú com ell, el gran clarivident, el gran home de lleis i de justícia pot des de Dalt estant treure'ns del carreró sense sortida, pot impedir que s'assenti la nostra comunitat catalana sobre un fonament altre que la llei de Déu i la fe cristiana, únics seients que és lícit voler i desitjar per al nostre poble fet unitat política.

Que estigui Sant Ramon de Penyafort al costat de Barcelona i Catalunya en aquestes hores de trasbals i neguit! Que ens alliberi d'heretgies i sectes antinacionals, com als temps que ell va viure! Que ens tregui, per un miracle com el de passar el mar sense vaixell, de les onades hostils que per tot el circuit assetgen i envesteixen la nau, petita o gran, de nostra pàtria!

(1) No és, per desgràcia cap figura retòrica. El servatge al Dòlar de una part de la premsa catòlica que comprèn distingidíssimes unitats, i que no refusa ésser portabandera de la corrupció cinematogràfica, és un fet tant cert com tristíssim.

Del món del treball

Molta feina i poc profit

Qui no vegi al fons de la qüestió social, o, més concretament, al fons de la qüestió obrera, una qüestió religiosa, un problema moral, no podrà abarcar-la bé, ni trobar-li el desllorigador adequat.

Si no recristianitzem a l'obrer, per més que fem a favor seu, no posarem pas cap pedra segura a l'edifici de la pau social.

A l'obrer irreligiós, l'abundància de mitjans per viure, no augmenta gens l'afecte al patró, ni a la societat en què viu, per bona que sigui.

L'obrer, dins la societat en què viu, es troba quelcom desplaçat. Té dret a més; la seva ambició no es veu atesa. Com no espera ell en una altra vida, més justa i més plena, la satisfacció dels seus naturals desitjos de felicitat, busca en la vida present la plenitud de felicitat a la qual ell aspira com tothom.

L'obrer cristià pensa i sent en aquestes matèries com l'obrer que per desgràcia és anticristià, però sap que no és aquesta vida la que Déu constituí per a tan altíssim objecte, sinó al contrari, és un lloc de prova per mereixer la felicitat per la qual sospira.

Suposem per un moment que hem aconseguit dotar als obrers de totes les millores somniades per ells i per nosaltres; si continuen, però, enemics de Déu, prompte restaran decebuts.

Excel·lent cosa és afanyar-se pel bé econòmic dels obrers, però ho és més encara procurar, a l'ensem, recristianitzar-los. Feina d'escàs profit és la primera encara que no menyspreable. En canvi, la recristianització de la classe obrera és una obra social de primer ordre.

Lliçons terribles

Conta un bon periòdic castellà que en temps de Canalejas, en una població de prop d'Alacant, els patrons canalejistes, entusiasmats per les pràctiques

laïcistes d'aquell infortunat polític, muntaren una Escola laica "a la moderna", amb totes les de la llei, invitant-hi els obrers, que com a bens hi acudiren. El bon senyor rector bé prou que va lluitar per impedir tal bogeria, i, després, per contrarrestar els seus desastrosos efectes; però tot fou inútil. Els "il·lustrats amics d'En Canalejas" estaven contentíssims de la *il·lustració* dels seus obrers laics i es burlaren del bon senyor rector que encara ha pogut veure la terrible confirmació de les seves fàcils profecies.

Els obrers educats a l'Escola laica són ara els amos despòtics del poble. S'han sindicat en forma comunista i s'han imposat als patrons, als quals exploten com volen i no deixen un moment en pau, i tenen sempre la vida en perill.

Un d'aquests deia fa pocs dies, desesperat: "Nosaltres portarem la corda amb què ara ens escanyen els obrers comunistes."

Aquesta és una lliçó que avui dia en una o altra forma, es repeteix en infinitat de pobles arreu d'Espanya.

Buscant solucions

Entre els mils maldecaps que abrumen als governants de la gran Germània, el dels obrers parats és un dels principals. Són prop de sis milions el nombre dels homes sense feina que l'Estat no pot pas abandonar impassible. Però la carga és insuportable i per això els governants teutons estudien i proven mitjans per a donar al colossal conflicte alguna solució. Una d'elles es tornar al camp els milions d'obrers que en fugiren buscant, adalerats, en les ciutats i centres industrials, riqueses i plaers que, ai! no hi han trobat.

A l'efecte el govern construeix, en ple camp, poblets pagesívols, però bonics i còmodes, proveïnt a cada família allí acomodada, de la terra i els mitjans suficients per a viure-hi i treballar-hi amb profit.

La solució del problema està ben encarada; les mides estan ben preses; els recursos no manquen pas. Reeixiran?

Carnet setmanal

La secularització de cementiris. — Ja ha estat aprovada la llei secularitzant els cementiris, millor dit, des-cristianitzant-los. La Creu amb els seus braços eternament oberts, amorosa, fa engúnia als homes que ara governen. I procuren allunyar-la de tot arreu fins de la ciutat dels morts. Haguéssim tingut cementiris protestants, semítics, budistes, els nostres flamants legisladors no haurien obert la seva boca. El que no es podia tolerar és que els catòlics tinguin cementiris propis...

Ara el poble ja pot respirar tranquil; s'han secularitzat els cementiris i ja s'ha complert una altra part del programa. El que no sabem és quin efecte els haurà produït als comunistes, sindicalistes, etc., això de secularitzar els cementiris. A lo millor resulta que no ho agraeixen gens!

I amb la llei de secularització hi va, a més a més, un atac contra la propietat dels cementiris catòlics, allí on són propietat de l'Església. Poden ésser expropiats i poden ésser intervinguts, i no pas per raons d'higiene, certament.

Què els importa això a les Corts actuals? No han negat el dret de propietat privada (com a tal dret, admetent-la únicament com a funció social) dins la Constitució? Quin respecte els ha d'inspirar, doncs, aquest dret en una altra llei especial?

Apart de què, essent disposició contra els catòlics, tot es justifica.

I llavors hi haurà encara catòlics — així s'ho diuen almenys — que neguen que l'Església es trobi en ple període de persecució. Què deuen entendre ells per persecució?

Al voltant d'una taula... — La setmana passada es reuniren en un restaurant de Barcelona un nucli dels homes més representatius d'Acció Catalana. Un d'ells, prestigi acreditat en les esferes governamentals i indiscutiblement home de gran vàlua, volent sospesar l'esperit dels altres respecte dels problemes actuals, a l'arribar els postres, digué: "Què farà Acció Catalana el dia en què vingui el Decret de dissolució dels Jesuïtes?"

La demanda va caure com una bomba; i tingué la virtut de deixar bocabadats tots els comensals.

Protestar? No pot protestar. El Govern dirà que només es tracta d'un Decret complint l'article 26 de la Constitució i, per tant, perfectament legal. I ningú dels presents en podrà protestar, perquè Nicolau admeté i votà aquell article.

No protestar? No haviem quedat que Acció Catalana es principalment i per damunt de tot un partit liberal? I es vol atac més formidable i menys justificat a la llibertat que aquella expulsió?

El problema va quedar sense resoldre. Tots els comensals portaven la mort a l'ànima, però mai com llavors se'n havien adonat, de manera més clara.

Posicions clares demana la gent. I si la posició esquerrana del Partit és ara ja ben clara, no ho és, en canvi, la posició de molts catòlics dins el mateix als quals Déu perdoni el mal que fan, amb el seu exemple, als conciutadans.

L'Escola Normal de la Generalitat. — Constitueix un afront per a Catalunya l'esdevingut darrerament en aquesta novella institució, que no va segurament pels camins de la serietat ni del crèdit pedagògic ni científic. No en parlarem, però, ja que prou la premsa diària catòlica ha dit el que convenia.

Únicament volem recordar, a propòsit de dita Escola, que és una escola completament laica; que dins d'ella la religió no s'hi troba. I volem recordar més, encara: que dins el Consell d'Instrucció de la Generalitat que va estructurar el pla d'estudis de la mateixa Escola, s'hi troba algun catòlic, com un eminent catedràtic, la posició del qual no ens acabem d'explicar.

No és que hom cregui que per fet d'ésser catòlic s'ha de rompre amb tot i s'han de renunciar els llocs. Al contrari, creiem que cal conservar dit lloc i fer-se valdre dins els mateixos.

Però és evident que si cal conservar aquells llocs, també ho és que en aquests s'hi ha d'obrar amb tota la dignitat i tota la conseqüència que deu exigir-se a un catòlic. Ara, el tenir llocs en institucions oficials i deixar de banda en qüestions tan transcendents com l'ensenyança, el dictat de catòlic, podrà ésser molt còmode, però no pas d'acord amb la consciència.

Mentrestant, aquella Escola funciona com a institució laica, sense que sapiguem que el susdit Catedràtic catòlic del Consell d'Instrucció de la Generalitat n'hagi protestat un sol moment.

La crema de convents i Miquel Maura. — Ja sabem que en la darrera conferència de Madrid tractà de justificar-se respecte d'aquell punt l'ex-ministre de la Governació. I la justificació va ésser carregant el mort als altres companys de Govern dient que li havien impedit treure les forces al carrer per a reprimir aquells desmans, veritablement afront d'Espanya.

Però nosaltres creiem que la funció d'ordre públic era la funció primordial del Ministre de Governació. I que quan es cremen edificis i s'assallen cases particulars, a cap ministre no se l'hi acut demanar l'opinió als demés companys del Govern. Es llencen les forces al carrer automàticament, sense altra idea ni objectiu immediat que la de reprimir el vandalisme.

Miquel Maura, en canvi, veient cremar el convent de la Flòr, a cent passos de Governació, va haver de requerir els companys de Gabinet per a saber si havia de defensar o no la vida dels ciutadans, la seguretat de la llar, la propietat i l'ordre públic.

I aquí està el pecat. Maura havia de complir amb el seu deure... sense consultes prèvies... I si després d'haver-lo complert es trobava censurat pels seus companys, sortir del Govern i explicar a l'opinió l'esdevingut.

D'altra manera, la culpa seguirà pesant damunt d'ell.

Si en lloc de convents s'hagués tractat de Bancs, hauria esperat l'opinió dels seus companys, el senyor Maura?

Defensem la nostra joventut

PER J. CIVERA I SORMANI

Els elements sectaris fan grans esforços per apoderar-se de la joventut. Es la dèria de tots els enemics del catolicisme. Es difícil d'aconseguir que els homes que han arribat al període àlgid de la vida, i tenen ja un criteri propi sobre les coses del món i de la vida, que s'apartin del camí que segueixen. En canvi és una tasca planera aconseguir que els joves en compte d'escoltar la veu del seny i de la raó, escoltin la veu de les sirenes que canten en la mar agitada de les passions. Ulisses, que era un heroi, va poder lliurar-se dels afalacs perillosos de les sirenes; però no podem exigir aquest heroisme als qui no tenen encara prou reflexió per endevinar les intencions malèvols que s'amaguen sota els cants harmoniosos i temptadors dels qui es proposen allunyar la joventut de Crist.

Hem de llançar-nos a la conquesta de la joventut. No podem permetre que s'esmunyin de les nostres mans els joves que havien penetrat ja dins de la nostra cleda.

Cal confessar que hem perdut molta de joventut, perquè damunt les nostres entitats ha planat un quietisme esfereïdor. La joventut és com la mar: té una força dinàmica que la fa moure constantment. No intenteu que la joventut romanguí quieta i inactiva com les aigües d'un estany. Voleu dir que fins no fa gaire les nostres entitats no eren blanques i tranquil·les com les aigües mortes dels estanys? Si hagués penetrat dintre d'elles una alenada de vida, potser haurien actuat amb més eficàcia i sobretot amb més coratge.

En quasi totes les viles de Catalunya, trobareu un nucli de joventut catòlica. Que no es molestin els directors d'aquelles entitats, perquè no es el nostre intent ofendre ningú; però cal que en aquests moments ens expressem amb tota claredat.

La majoria de les entitats, en les quals nominalment predominava la joventut, eren una ficció. Els qui freqüentaven les entitats no veien altra cosa que unes quantes taules de cafè i una taula de billar. No es feia quasi res ni en l'ordre cultural ni en l'ordre espiritual. Calia fer un esforç ben petit per a formar part de les joventuts catòliques escampades arreu de la nostra terra.

A les nostres entitats, ho hem dit altres vegades, hi anava a pendre cafè la guàrdia civil i els carrabiners, no pel seu caràcter catòlic, sino perquè consideraven que eren les entitats més inofensives del poble.

Per què no actuava la joventut? Perquè ningú no ens hostilitzava. Teníem al nostre costat les autoritats i els mausers, i ens feiem la il·lusió que tothom era catòlic. Mentre cantàvem aquells himnes tan vibrants, a afirmàvem que la fe mai no moriria, els nostres adversaris ens prenien la joventut.

Organitzant vetllades literàries i representant "Els Pastorets", ens creiem que ja no calia fer res més per a cristianitzar la joventut. Ah! si haguéssim tingut el valor de destralejar les taules de billar i de llançar al foc els jocs de cartes! La joventut necessitava una bona biblioteca i una formació sòlida i ment religiosa. Els catòlics francesos, posen constant-

ment a les mans de la joventut obres apologetiques interessantíssimes. El jove catòlic no hauria d'ésser únicament el més bo, sino també el més culte.

Si no haguéssim cregut tant en el poder de la força, ens hauríem donat compte que calia lluitar. Ara haurem de fer el què hauríem d'haver fet molts anys enrera.

Els homes que governen ens volen prendre la joventut. Per aconseguir-ho obren de bat a bat les portes de tots els centres docents i de tots els organismes de cultura, perquè puguin penetrar-hi sense haver de superar gaires obstacles, els elements sectaris.

No tots els pares catòlics es donen compte del perill que representa per a llurs fills, que hagin d'ésser formats intel·lectualment per els qui no s'amaguen de declarar-se enemics del catolicisme. Aquest mal ja ve de lluny. En temps de la monarquia, moltes de vegades per a concedir una càtedra, es tenia més en compte l'ideari dels opositors que no pas llur competència.

Tots els governs sectaris obren idènticament. A França en aquells temps que la fúria sectària va foragitar dels país les comunitats religioses, era impossible educar cristianament la joventut, perquè els sectaris s'havien apoderat de tots els centres d'ensenyament. La ventada ha passat, i avui els catòlics poden donar una educació cristiana a llurs fills. A Rússia, totes les escoles són comunistes. La joventut és atea perquè Jesucrist ha estat foragitat dels centres docents. Els sectaris d'aquelles terres que es declaren partidaris de la llibertat, no volen que els qui tenen sentiments religiosos donguin a llurs fills una educació religiosa. En canvi, als Estats Units, existeix una gran llibertat en matèria d'ensenyament. Com és sabut, la religió oficial d'aquell país no és la catòlica, però, no obstant, l'Estat subvenciona els establiments catòlics. Tots els qui realitzen una obra de cultura, són respectats.

Al nostre país la llibertat l'entendem d'una altra manera. Ésser liberal vol dir donar facilitats als sectaris perquè sostinguin centres d'ensenyament i clouren les portes del que tenen caràcter religiós. On és la llibertat? Passarà la follia sectària, perquè l'experiència ens ensenya que a la curta o a la llarga, els sectaris cauen de llur pedestal; però mentre existeixi la persecució, hem de fer grans esforços, per evitar que els sectaris, que són els enemics de Déu, aconseguixin arrabassar la fe del cor de la nostra joventut.

Els joves han d'ésser la nostra predilecció. Perdre un jove no equival únicament a la pèrdua d'un home, sino a la pèrdua de molts homes, per la influència que més tard exercirà en la societat.

Si fem una crida a la joventut, no és perquè romanguí inactiva, sino perquè posi totes les seves activitats al servei de la causa de Déu. Ens trobem en uns moments, que no vencen els qui tenen raó, sino els qui tenen més audàcia.

Nosaltres no podem oposar-nos que els sectaris despleguin als quatre vents llur bandera; però cal que ells també reconeguin que els catòlics tenim el dret indiscutible de fer voleiar la bandera que simbolitza els nostres ideals. Aquesta bandera que és refulgent com un cel inundat de llum, ningú no podrà arrabassar-nos-la. La bandera de Crist, la portem arrapada al nostre cor, i perquè deixés de voleiar, caldria llevar-nos la vida. A nosaltres no ens espanta la mort, perquè sabem que morir per Crist és viure eternament.

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

Federació de Dependents

S'han circulat ja les convocatòries a tots els socis Dependents d'ACCIÓ POPULAR, domiciliats a Barcelona per a la reunió general que s'ha de celebrar el pròxim diumenge dia 24 i en la qual s'han d'aprovar els Estatuts i senyalar les normes per a la definitiva actuació de la Federació.

Federació de Patrons

Pels primers dies del mes que vé aquesta Federació convocarà els seus socis a una reunió a la qual assistiran també nombrosos patrons de les comarques catalanes, interessants en les campanyes que aquesta Federació té en immediata perspectiva.

La llavor s'escampa

Als nostres lectors interessarà segurament saber dades demostratives del progrés fet per ACCIÓ POPULAR a la nostra terra. En poc més de mig any que la nostra entitat porta d'actuació ha arribat a fer a la ratlla de 2.000 socis nous i són ja més de 100 les entitats adherides. Està ben vist que Nostre Senyor beneeix l'obra d'ACCIÓ POPULAR.

FIGUERES

Està en preparació un acte preliminar de l'organització d'ACCIÓ POPULAR en aquesta ciutat.

NAVARCLES

Hem rebut la visita del senyor Rector d'aquesta vila Mn. Toscas, el qual ens prega la celebració d'un acte preparatori de l'organització d'ACCIÓ POPULAR. Aquest acte es celebrarà en data pròxima.

BERGA

La Junta de la Delegació local de Berga ha quedat constituïda en la forma següent:

President, Josep Miró.
Vice-President, Carles Gendrau.
Secretari, Josep M.ª Tuyet.
Tresorer, Antoni Gendrau.
Vocals: Francesc Vilardaga, Ramon Tuyet.

TÀRREGA

La Junta local de Tàrraga ha quedat constituïda amb els senyors següents:

President, Joan Burgués i Parareda.
Vice-Presidents: Antoni Secanell Aparicio, Ramon Novell i Andreu.
Consiliari, Rev. Dr. Jaume Serra Torrents.
Secretari, Josep M.ª Vidal i Sastre.
Tresorer, Josep Casanellas.
Vice-Tresorer, Fermí Cucurull i Gassó.
Bibliotecari, Francesc Camps i Calmet.

Vocals: Joan Maymó i Parareda, Joan Franquet i Carulla, Ramon Solé.

BALAGUER

Tenim la satisfacció de participar als nostres lectors que s'ha constituït definitivament l'Acció Popular de Balaguer que estarà domiciliada al carrer d'Avall, 5. La Junta provisional convocà Junta general a la qual van acudir molts elements catòlics i després d'un breu parlament del senyor Josep M.ª de Porcioles explicant el motiu de la reunió es donà lectura als Estatuts que foren aprovats i es procedí a l'elecció de la Junta definitiva, resultant elegits per aclamació els senyors següents: President, Marian Espart Boquer. — Vice-President, Josep M.ª de Porcioles. — Secretari, Josep M.ª Santaeugenia. — Vice-Secretari, Pau Bertran Vilaseca. — Tresorer, Manuel Profitós Parrot. — Bibliotecari, Camil Carc Balcells. — Vocals: Pere Pallarès Trulla, Pere Cabeceran Curia, Angel Farré Riera i com a representant de la Federació de Joves Cristians, Miquel Rubies Figuerol, i Consiliari, Mn. Anton Parramon Doll.

CASSÀ DE LA SELVA

El nostre gran novel·lista catòlic Mestre Joaquim Ruyra va pronunciar en la vetllada celebrada a honor seu en l'estatge social del Centre d'Acció Social de Cassà de la Selva, un notable parlament de la més gran actualitat, del qual són els següents passatges que fan especial referència a la missió i obra d'ACCIÓ POPULAR:

"Ha arribat l'hora que els seglars ens convertim en apòstols. Els sacerdots no poden actuar gaire sobre les multituds que no acuden a les esglésies. Nosaltres, en canvi, els seglars, penetrem per tot arreu i podem exercir la nostra influència en cafès, tertúlies, ateneus, fàbriques i tallers. Ens hem d'organitzar, doncs, amb aquest fi. Ja s'han iniciat tres associacions d'aquesta mena: la Catequística per a infants, la Federació de Joves i l'ACCIÓ POPULAR.

"Respecte de la Catequística d'infants no he de dir-ne res. Els pedagogs catòlics saben, millor que jo, com cal organitzar-la. Ara, pel que toca a l'associació de joves i a la general d'ACCIÓ POPULAR, crec que hauran d'adoptar la pauta del *Jocisme*, que tan bons resultats ha donat a Bèlgica, i que pot resumir-se essencialment en les dues normes següents:

"1.ª La vida interna d'aquestes associacions ha de dirigir-se a intensificar l'esperit cristià, cosa que no s'obté pas resant parenostres i avemaries amb la fredor i la inconsciència d'una màquina d'engrunar blat de moro, sinó fent oració viva, vibrant de pensaments i d'afectes propis, procurant impregnar-se de sentiments evangèlics, inflamant-se de caritat i disposant-se a tota mena de sacrificis per la santa causa de Jesucrist. Allén d'això s'haurà de dedicar a instruir els associats en els principis racionals, incontestables, sobre els quals descansa la nostra fe, i a subministrar als adeptes arguments sòlids amb què rebatre els sofismes moderns que esgarrien tantes d'ànimes.

Quant a pràctiques de pietat, crec que no se n'ha d'exigir cap. Basta que els associats tinguin bona conducta, que no promoguin cap escàndol d'ordre moral. Exigir-los comunions setmanals, quizenals o mensuals, no és afer d'aquestes associacions. Els més fervorosos segurament les faran diàries i cada associat podrà formar part, si vol, de congregacions en les quals aquelles pràctiques es reglamentin; però dintre les grans associacions de joves i d'ACCIÓ POPULAR, res no s'ha d'exigir a ningú en aquest sentit. A Bèlgica, àdhuc formen dintre el jocisme joves que ni tan sols observen el precepte dominical. Són persones àvides d'inquirir la veritat que s'afilien a

l'associació catòlica per escoltar, instruir-se i reflexionar. Per què foragitar-les? Algunes d'elles, més tard, han arribat a ésser fervents practicants i decidits apòstols.

2.ª L'altra norma, que podríem qualificar d'externa, és que aquestes grans associacions no constitueixin mai un partit polític, amb tot i procurar influir intensament en sentit catòlic tota la política. Cada associat podrà pertànyer al partit que millor li sembli. No podrà, però, admetre cap principi contrari a la moral i al dogma catòlic, i ans de votar un candidat, haurà d'exigir-li els compromisos que la conveniència catòlica reclami en cada actualitat.

Crònica de moviment catòlic

El suposat testament del cardenal Billot. — El cardenal Billot, que acaba de morir a la residència de Galloso i que va renunciar a la púrpura cardenalícia després de la condemnaació de l'*Action française*, ha passat els darrers anys de la seva vida dedicat a l'estudi i a encomanar-se a Déu deixant un testament d'exemplaritat als seus germans de vida religiosa. La premsa anticatòlica creu saber que el cardenal L. Billot ha deixat un testament espiritual en el qual es revelarien les seves actuacions dintre del Vaticà en relació amb l'*Action Française*. El P. August Spinetti, superior de la residència de Galloso desment rodonament a l'*Osservatore Romano* que el cardenal L. Billot hagi deixat testament de cap mena.

Anglaterra. — El *Catholic Directory* porta dades oficials sobre els progressos que l'Església catòlica fa a Anglaterra. El nombre de conversions de l'any 1931 puja a 11.980 i, poca diferència, és el mateix proporcionalment dels deus anys darrers que, en conjunt, puja a 121.372. El nombre de sacerdots catòlics que hi ha actualment a Anglaterra és de 4.581. Durant l'any passat es van construir 46 capelles i en el període de deu anys s'han obert 341 esglésies. El nombre d'escoles catòliques és de 519 i el dels alumnes és de 314.129. Avui el catolicisme compta a Anglaterra amb un conjunt de 2.235.237 catòlics; l'augment, durant els deu darrers anys, és de 303.242. Una de les preocupacions cabdals dels catòlics anglesos és la conversió d'Escòcia al Catolicisme, cosa considerada com impossible fins a l'hora present.

El nou estatut de l'Acció Catòlica Italiana. — M. A. Guissan escriu a la *Libre Belgique*: A la fi el conflicte suscitat entre el fascisme i l'Acció catòlica italiana pels dos entredits posats pel primer a la segona, s'ha resolt d'una manera satisfactòria.

El primer entredit posat pel fascisme negava a l'Acció catòlica el dret de prendre un caràcter nacional: d'estendre la seva influència per tota la península; no es volia que els lligams de les entitats catòliques organitzades traspassessin els límits diocesans per tal d'evitar tota coordinació fora d'aquest enquadrament, molt limitat a Itàlia, on les diòcesis petites abunden.

El segon entredit fascista atenyia les organitzacions de caràcter professional. En efecte, el fascisme pretenia que els seus sindicats obrers i patronals satisfessin totes les necessitats corporatives dels italians. No volia pas reconèixer la seva impotència en ço

que fa referència a les necessitats religioses i morals dels seus individus associats per les seves activitats diàries. Això feia que s'hagués declarat fora de la llei la fundació de seccions professionals dintre de l'*Acció catòlica italiana*.

Aquests dos entredits ja no existeixen. Ho demostren els articles essencials del nou estatut que la premsa fascista acaba de publicar.

L'article primer de l'estatut precisa la finalitat i els caràcters de l'organització: "*L'Acció catòlica italiana* reuneix en el seu sí tots els catòlics seglars que es volen ocupar d'estendre i fer reals els principis de la vida catòlica individual, familiar i social. Aquestes agrupacions actuaran independentment de tot partit polític i sota la immediata dependència de la jerarquia eclesiàstica.

Segueix un article on es preveuen les següents divisions de l'organització general:

"Unió d'homes: agrupacions de joventuts; agrupacions d'estudiants d'universitat; unions femenines; agrupacions de joventut femenina i estudiants d'universitat." Cal subratllar els mots que segueixen: *Les organitzacions tindran un caràcter diocesà, hom preveu, però, una central per a la direcció de totes les agrupacions particulars.*

Els bisbes nomenaran els presidents de les juntes diocesanes i designaran els sacerdots consiliaris de cada agrupació de llur demarcació pròpia, emperò el Papa designarà el president general, el consiliari general de la central. El president general tindrà la presidència del consell superior d'Acció catòlica, del qual en formaran part els divuit presidents de les agrupacions de les juntes diocesanes.

Aquesta declaració demostra que el dret d'actuar en un pla nacional no és pas entredit a l'Acció catòlica italiana, sinó que li és totalment reconegut.

Més avall, en l'article 21 es diu: Els membres de l'Acció catòlica italiana podran agrupar-se en seccions professionals. Això és el reconeixement d'un altre dret que havia motivat el conflicte. Obrers, pagesos, empleats, patrons, es podran organitzar d'aquí endavant segons llurs afinitats professionals, no sols dintre dels sindicats fascistes, sinó també dintre de les "seccions professionals" catòliques. És cert que els catòlics no poden prescindir de formar part dels sindicats fascistes que tenen acaparat el mercat del treball, però tenen la llibertat absoluta de militar dintre "les seccions professionals" de l'Acció catòlica per a llur "educació religiosa, moral i material" en harmonia amb els programes de l'Acció catòlica.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

Tractant-se de membres depenents d'un mateix verb, com ara: "no hajes per bon istorial *ne* discret aquell qui..." (Somni, 3213), la negació afecta directament el verb i no cada membre i per tant no es pot repetir; i així passa que quan el verb ve darrera el primer membre es troba sense negació:

a un *ne* a altre dels dits vicaris *no* haguesses obeyt (Somni 1420).

"Com les untures *ni* el paper cremat li feien res, jo he dit: afluixem-li lo vestit" (Vilanova, *Del meu tros*, p. 16)

En aquest darrer exemple, *ni* val per tota negació i el verb no en té d'altra. Igual trobem en francès antic:

Le soleil *ni* la mort *ne* se peuvent regarder fixement (La Rochefocault).

Però els gramaticistes condemnen aquest ús i fins exigeixen la repetició de *ni* davant del primer membre: "Je *ne* veux *ni* prose *ni* vers." Així i tot es diu encara ara: "Je *ne* connais plus ses mœurs *ni* son langage."

El primer membre per comptes de *no* pot portar altres negacions:

impossible es que alcu pogues ligar *ne* arrear fombres a lur guisa (Somni, 2383).

Qui aquesta oració dirà,

cap llamp *ni* tro li tocarà:

Qui aquesta oració diria,

cap llamp *ni* tro li tocaria.

Sense pena *ni* glòria.

Sense cap *ni* centener.

Quan són més de dos els membres depenents d'un mateix verb negatiu, o es repeteix *ni* davant de tots tret del primer, o es posa només davant de l'últim, o pot restar la conjunció ordinària *i*, o:

1. Com lo carrer de casa *no* n'hi cap més en tot Barcelona de tan distret, *ni* tan polit, *ni* que en tots temps de l'any hi haja més diversions. (Vilanova, *Del meu tros*, pàgina 145.)

no es substancia spiritual *ne* propria *ne* racional (Somni 961).

2. *No* foren ciutats, castells *ne* cases;

no foren reys, cavallers *ne* armes (Somni 3293).

Tart consellaran que hom vaja per bregues,

tabernes jochs *ne* lochs deshonestes (Somni 3316).

3. alguna cosa *no* s pot fer o tractar ab lo vehi o ab lo parent o ab l'amic (Somni 2473).

del qual lo parent l'amic, lo pare, lo frare, lo marit o alcun de sos amadors *no* son quites (Somni 2515).

Aquesta teoria ha tingut aplicacions reprovables en poetes que *no* posseïen la sinceritat immaculada de sentiment i la forta unitat de pensament del mestre que la proposava.

Amb dos membres sols s'usa també la conjunció ordinària:

set dies stigui a la porta *sens* menjar e beure (Somni 1811).

sens mudament de color e de paraula (Valter, 257).

c) Per fer recalcar la inclusió de tots els membres en la negació és repetit *ni* davant de tots, començant pel primer. Correspon al llatí NEQUE, NEQUE:

1. mort lo principi *ne* ell nexeria d altre *ne* de si crearia (Somni 469).

si tostemps haguessen un propòsit *ne* de bons homens foren mudats en mals *ne* de mals en bons (Somni 920).

2. Això *ni* m'ho crec *ni* no m'ho crec.

Ni m'agrada *ni* no m'agrada.

3. No em fa *ni* fred *ni* calor.

No fa fred *ni* calor.

La repetició de la negació en els exemples de doble verb hauria d'ésser doble. Així en l'exemple primer:

ni ell *no* naixeria d'altre, *ni* de sí *no* crearia.

Aquesta és la construcció obligatòria del francès d'ara:

Ni la chose *ne* demandait pas un long discours, *ni* le roi *ne* l'eut su faire.

Pel català no n'hem registrat exemples. Però són possibles perquè no es tracta més que de la duplicació del cas b). Ara en els exemples 2, com que la contraposició es fa entre *creure* i *no creure*, la repetició de *no* faria inintelligible el sentit:

ni no m'ho crec *ni* no no m'ho crec.

En els exemples 3, de membres depenents d'un mateix verb, quan aquest ve darrera, la negació pot deixar-se:

Ni son pare *ni* son germà la coneixerien.

Ni son pare *ni* son germà *no* la coneixerien.

Recordem la reducció del cas b): "*cap* llamp *ni* tro li tocarà". *Ni* té sentit negatiu, i és prou ell, sobretot repetit, per declarar el sentit negatiu del verb. El francès modern exigeix sempre la negació en aquest cas, i fins, com hem vist abans, imposa la duplicació de *ni* sempre que es tracta de membres depenents d'un verb. És la tendència simplificadora i reglamentadora a priori dels gramàtics d'ofici.

El Secretari de Redacció de l'O. R.

(Seguirà)

Per a Xocolata a la espanyola
KOHLEF FAMILIAR

Per a Xocolata a la francesa
KOHLEF (Fi corrent)

I per a menjar cru
KOHLEF (Extra fi)

CATALANS:

Ara més que mai cal que tingueu cura a triar les revistes que arriben a les vostres mans. No tan sols heu de foragitar de les vostres cases les impies i subversives, sinó també les que, amb una aparent indiferència, fan el buit als transcendents interessos de l'esperit. Molt menys encara afavorir amb els vostres diners: anunciant, subscriuint-vos o comprant aquestes revistes. Això fóra anar contra vosaltres mateixos.

FOMENT DE PIETAT us ofereix les seves publicacions periòdiques, en les quals trobareu l'amenositat i interès ben agermanats, acomodades als diversos estaments i són:

El Bon Pastor

REVISTA MINISTERIAL DE LA CLERECIA.

És la seva finalitat: fornir el sacerdot, en els seus diversos i delicadíssims ministeris, d' aquella doctrina teòrica i, sobretot, pràctica, d'aquella documentació, d'aquell consell, d'aquell ajut, que si totes les professions anomenades liberals han de menester, molt més el sacerdot, el qual té en les seves mans interessos de molta més transcendència.

Preu de subscripció:

10 pessetes l'any

Número solt: 1 pesseta

Lo Missatger del Sagrat Cor

REVISTA MENSUAL DE L'APOSTOLAT DE L'ORACIÓ.

Aquesta revista no ha de mancar a cap llar cristiana de Catalunya. És la més antiga de les revistes culturals catalanes, puix aquest any entra al que fa 40 de la seva publicació. Cada número a més de l'explicació de la Intenció corresponent, conté diverses seccions piadoses, instructives i amenoses, il·lustrades amb gravats.

Preu de subscripció:

6 pessetes l'any

Número solt: 50 cèntims

La Veu de l'Angel de la Guarda

PUBLICACIÓ PIADOSA, IL·LUSTRADA AMB GRAVATS, PER AL JOVENT CRISTIA.

Surt un cop cada mes, i en les més diverses seccions conté instruccions i exemples ben triats. No hi manca la secció amena en la qual es publica actualment la llegenda romana del temps de l'Imperi: **Eustaqui**, amb dibuxos d'En Junceda, com abans s'hi havia publicat: *Fabola, Faules i Moralitats*, etc.

Preu de subscripció:

4 pessetes l'any

Número solt: 35 cèntims

SET DIUMENGES DE SANT JOSEP

per l'Il·lm. Dr. JOSEP TORRAS I BAGES

La devoció al gloriós Patriarca té una de les seves més característiques manifestacions en la pràctica piadosa anomenada:

ELS SET DIUMENGES DE SANT JOSEP

Les persones que desitgin practicar-la amb abundós fruit espiritual trobaran gran ajut en aquest llibret extret del que el Dr. Torras i Bages escriu amb el títol de:

MÉS DE SANT JOSEP

Adquiriu-ne un exemplar per al vostre ús i escampeu-ne altres entre els vostres amics.

Preu del llibret:

Rústega: 0,30 ptes., enquadernat: 0,75 ptes.

FOMENT DE PIETAT

CAMÍ D'APÒSTOL

Explicacions i anècdotes sobre la vocació sacerdotal escrites per J. Millot, Prev. Vicari General de Versalles. Traducció de J. Gros, Prev. Il·lustracions d'En Prat Ubach.

Propi per a fer-ne present als nois dels Catecismes, Patronats, Escoles i petits seminaristes i lectura agradable per a tots aquells que sentin estimació o atracció per la carrera sacerdotal.

En rústega: 1 pta. — Enquadernat: 1,75 ptes.

FOMENT DE PIETAT

L'ART DE FER-SE SANT

per JOSEP FRASSINETTI, Prev.

2.ª edició

Petit llibret de 28 pàgines, en les quals l'autor, amb la competència que li és reconeguda, parla de la necessitat i medis per obtenir-la.

La seva lectura és ben agradable i atraient.

Preu d'un exemplar: 20 cèntims

PLAÇA DEL PI, 3 (enfrent l'Església)

Ultra
SIMPLEX
ASPIRADOR
PARA EL
POLVO
EL MAS ECONOMICO

CASA ROSICH
RDA. S. PEDRO, 7
PUERTA DEL ANGEL, 25
TADINERIA, 33
TELEFONOS:
19923 y
19613

Demostraciones gratis á domicilio

*Mannet
Blasi*
PASSEIG DE S. JOAN 13.
BARCELONA

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA